

lammelser og de foretagne vaccinationer. Desuden er forekommet en række tilfælde, hvor sundhedsstyrelsen ikke med samme sandsynlighedsgrad kan antage, at vaccinationen har været årsag til sygdom.

Også ved andre former for vaccination har man tidligere ment at kunne konstatere enkelte sygdomstilfælde og dødsfald, der på den ene eller anden måde havde forbindelse med foretagne vaccinationer, uden at der ved vaccinationen var sket fejl, som kunne begrunde almindeligt erstatningsansvar.

Selv om komplikationer i forbindelse med offentligt foranstaltede vaccinationer er uhyre sjældne, anser forslagsstillerne fastlæggelsen af *generelle erstatningsregler* for dette område for meget væsentlig såvel af hensyn til de enkelte, der rammes af skadevirkninger, som — og ikke mindst — af hensyn til den effektive gennemførelse af senere almindelige vaccinationskampagner.

De meget få tilfælde af skadevirkninger er forsvindende over for de store menneskelige og økonomiske skader, som de almindelige vaccinationskampagner må antages at afværge ved at forebygge gentagelse af de tidligere kendte epidemier. Vaccinationskampagneres gode virkninger er imidlertid ofte knyttet til, at de kan opnå meget bred tilslutning i befolkningen, og det er derfor vigtigt, at mennesker ikke afholdes fra at deltage af en — måske overdreven — frygt for komplikationer.“

Ved I. behandling gav *indenrigsministeren* udtryk for nogen betænkelighed ved forslaget.

„Sundhedsstyrelsen har“, udtalte han, „over for mig anført, at man naturligt må skelne imellem forbigående komplikationer og komplikationer af mere varig karakter, og det turde vel være klart. Endvidere har sundhedsstyrelsen over for mig påpeget, at en erstatningslovgivning som den foreslåede specielt for vaccinationer kan medføre uberegnelige konsekvenser, og man kan også befrygte forsøg på gennemførelse af erstatningskrav uden reelle begrundelser med deraf følgende omfattende administration. Endelig har sundhedsstyrelsen peget på, at det næppe ganske harmonerer med den almindelige sociale indstilling, at den, der rammes af sygdom, f. eks. naturligt opstået polio, eller den, der rammes af ulykkestilfælde, skal stilles dårligere end den, der uden tvang har modtaget et tilbud om vederlagsfrit at få formindsket sin risiko for en infektionssygdom.

Hertil vil jeg yderligere føje, at forslaget måske kan få den stik modsatte virkning af den tilsigtede. Der kan nemlig i offentligheden opstå frygt for hyppige komplikationer i forbindelse med vaccinationer og en opfattelse af, at denne fare skulle begrunde en generel erstatningslov. Altså virkningen kan blive den modsatte af, hvad man har tilsigtet.“

Ministeren så dog gerne forslaget behandlet i et udvalg, og han kunne tænke sig, at man som et resultat af forhandlingerne i dette enedes om at lade hele problemkomplekset undersøge i et sagkyndigt udvalg, sammensat af læger, jurister og erstatningskyndige folk.